

ת"פ 56726/10/13 - מדינת ישראל נגד מ.ע, א.ע

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 13-10-56726 מדינת ישראל נ' ע (עציר) ואח'
בפני כב' השופטת אליאנה דניאל

המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים 1.מ.ע (עציר)
2.א.ע (עציר)

nocchim:

המאשימה וב"כ עוזג נזהר שגב בא כוח הנאשם 1 עוזג הילוה נאו

בא כוח הנאשם 2 עוזג אבי חימי

הנאשמים בלויו שב"ס

הכרעת דין

מבוא

1. נגends הנאים הוגש כתוב אישום מתוקן המיחס להם ביצוע עבירות של תקיפה סתם בצוותא, בגיןו לס' 382 (א) ביחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: "החוק"), אוים בגיןו לסעיף 192 לחוק.

2. על פי עובדות כתוב האישום, הנאים הינם אב ובנו, ובהतאםה - סבה ודודה של המתלוונת, א.ע. נטען כי ביום 14.10.2013 בשעה 23:00 לערך שבו א וסבתה לביתן לאחר קניות לחג. נאים 1, סבה של המתלוונת ניגש אליהן, שאל היכן היי, והחל לקלל **"טפו עלייך"** ולצעק על המתלוונת. המתלוונת רצתה לעזוב את הבית, אז דחף אותה נאים 1 לכיוון הבית וסגר את הדלת, תוך שהוא אומר לה **"אל תצאי"**. המתלוונת החלה לצעק, ונאים 1 שם את ידו על פיה במטרה להשתיקה. בשלב זה הגיעו

נאשם 2, דודה של המתלוננת, וצעק לעברה "**אני לא מפחד ממשטרה ולא מאף אחד, תשבי פה כמו כלבה**". המתלוננת ביקשה ללקחת את ילדיה ולכלכת, ובתגובהו נאשם 2 דחף אותה אל עבר הספה. משניותה המתלוננת הגיעו לטלפון הננייד בכדי להזעיק את המשטרה, תפס נאשם 2 ברגלה באמצעות רגליו על מנת למנוע ממנו לזוז, לפת ידו סביב צווארה בחזקה והחל לחנוק אותה, תוך שהוא אומר "**תמוותי תמוותי, אני לא מפחד מאף אחד**". בהמשך הלם באגרופיו בגופה ובראשה.

או אז התקרב נאשם 1 לעבר המתלוננת, שיחזר את אחיזתו של נאשם 2 מצווארה, אחז בכריות ושם אותה על פניה של המתלוננת תוך שהוא אומר לה - "**תמוותי תמוותי**" וכן - "**אני זקן מה נשאר לי 4 שנים, אבראים לא יLOUR לכללא, אני אלך לכללא**". בהמשך, הסיר את החרית מפניה ואמר לה "**תשני**".

3. בתשובתם לאיישום כפרו הנאים במינויים להם, אף כי לא חלקו על קיומו של ארווע בין לבין המתלוננת בנסיבות המתוירות. נאשם 1 טען כי אף ניסה להרגיע את המתלוננת אשר הייתה נסערת ואף דחפה אותה. נאשם 2 טען כי הגיע לביתו של נאשם 1 במהלך הוויכוח וראה את המתלוננת מושכת בשערותיה וצועקת. יושי ביתו ניסו להרגיע אותה אך לא תקפה.

4. עוד לציין, ברקע האירועים, כי מוסכם על הצדדים כי נאשם 2 הורשע בעבר בהריגת אימה של המתלוננת, אחוותו, וריצה מסר ממושך בגין כך. הוא השתחרר ממאיסרו, ובמועד הארווע התגדרו הנאים והמתלוננת באותו מבנה, כאשר המתלוננת התגדרה עם ילדיה בבית נאשם 1 וסבתה, ואילו הנאשם התגדר עם משפחתו 2 קומות מעלייהם.

דין והכרעה

5. **ראש וראשון לריאות התביעה הינה המתלוננת.** להלן תיסקרים גרסתה והתנהגותה - (בפני), בחקירה המשטרתית, ובמהלך ארוועים שהתרחשו טרם הארווע נשוא כתוב האישום.

גרסתה הראשונה של המתלוננת במשטרת

6. **המתלוננת הوكלה לא ידיעה בתחנת המשטרה בתאריך 13.10.22, כשהוחקרת מתחאלת אותה מבלי לרשום דבר, בניסיונה לשמעו מהמתלוננת מה התרחש.** באשר לנסיבות גביה גרסתה בדרך זו יורחב בהמשך. הדבר לא נעשה במסגרת חקירה מסודרת, ולפיכך הדברים שנאמרו מפי המתלוננת לעתים נטולי הקשר, כשהמתלוננת עוברת בתאורה מארווע אחד לאחר. המתלוננת סיירה כי היא מתגוררת בבית סבה, ותארה את הקשיים הנובעים מהתנהלות בעלה, אשר מאים עליה מהמאסר, ואף היכה אותה טרם נאסר.

באשר לארווע נשוא כתוב האישום, אין חולק כאמור כי התקיים ויכוח בין המתלוננת לנאים סביב חזרת המתלוננת וסבתה אל הבית בשעה מאוחרת. המתלוננת לא סיפרה רק זה בתשאול, אך התייחסה למשעי

הנאים בפועל, באופן שאינו סדור. כך, תארה כי אמרה שתיפנה למשטרה, אז הניח נאש 2 את ידו על פיה (מדגימה) כדי שלא תוכל לצזוק. **הנאש 2 אחז בצווארה (המתלוננת הדגימה תנוועת חניקה סביב צווארה),** ועל כך אמרה - "שניות זהה, זה אני ראייתי את המומות שניתן. זהה, אני לא, לא שוכחת את זה" (ת/32, ע' 4, ש' 25).

כן הינה אותה הנאש **באגורופים ודרך על רגלה על מנת שלא תזוז, ובכך גרם לה לסימן אדם בכף רגלה, סימן אותו הציגת לחקירתה.** הנאש אף צעק עליה שתחזרו לבית בעלה, מאחר ולא רצתה לעשות כן.

היא הסבירה כי המקירה היה לאחר חצות, וכי הנאים רכנו עליה כדי שלא תוכל לצזוק.

כשנשאלה מה היו מעשו של נאש 1 באירוע, השיבה כי הוא לקח כרית ושם אותה על פניה תוך שהוא אומר "תמוטי תמוטי", וכן - "...מה נשאר לי בעולם ארבע שנים שניים אני ימות, אני ילך לא דוד שלך" (ת/32, ע' 4, ש' 32).

מספר פעמים, באופן ספונטני, צינה המתלוננת כי בתה בת ה-8 צפתה בתרחש, ותוכל להעיד על כך.

המתלוננת צינה כי הפלפון שלה היה ברכב, אולם הדגימה גם כי רצתה לשים את הטלפון בתוך התקיק וליצאת, אך נאש 1 לא נתן לה לצאת ולקח ממנה את התקיק (ת/32 ע' 6).

לדבריה האروع התרחש בחדר בו היא ישנה עם ילדיה, ולאחריו סגרו את הדלת ועזבו אותה (ת/32 ע' 5 ש' 18). היא נשאה אם עלו אותה בחדר והשיבו בחיבוב, אולם בהמשך הבירה כי לא נתנו לה לצאת מהחדר, וכי הדלת לא הייתה נעולה אלא סגורה (ת/32 ע' 6).

המתלוננת צינה כי ביום ראשון, לאחר האروع, פנתה אל נואה, מנהלת מחלקת הרווחה בעירייה, אולם נואה אמרה לה לשוב ביום שני, והמתלוננת עזבה לבית חברתה.

כשנשאלה האם היא מפছדת, השיבה, "אני מפছדת מהם כולם, לא רק ממנו...", וגוללה בפני החקירה את נסיבות הריגת אמה, אשר התלוננה למשטרה ובמשך נרצחה.

המתלוננת התייחסה אל משפחתה **כאל "מאפייה"**, כאשר בני המשפחה פועלים במתואם, ציינה - "...ועכשיו מה יגידו עלי, ירגנו אותי, אעשה תאונה, יקרה לי משהו, יגידו שהיא התאבדה או משהו, או יגיד כבוד המשפחה. ככה אצלנו" (ת/32, ע' 9, ש' 14-13). היא הוסיפה כי אינה רוצה לברוח, היא יודעת שתמאות ומעצר הנאים אינם מהווים פתרון למצבאה (ת/32 ע' 10).

בקשר זה צינה, כי חודשיים טרם האروع איים עליה דודה **א** בטלפון, כששהתה במקלט לנשים מוכות, ואמר שישלמו לאנשים כדי להרוג אותה וכי הדבר יראה כתאונת או כהתאבדות (ת/32, ע' 9-8). כן סיפרה כי כשנתיים

קודם לכך הוכתה על ידי בני המשפחה, ונאלצה לספר לרופאים כי שתמה אקונומית, וכן כי חרב אלימות בעלה כלפי, לביקשת בני המשפחה לא התלוננה נגדו.

היא תארה כי בני משפחתה אינם נתונים לה מנוח, אינםאפשרים לה להתגורר לבדה עם ילדיה אף שרצונה בכך, וצינה כי כל שהיא מבקשת הוא להחטים "אותם" שלא יתקרבו אליה (ת/32 ע' 7). היא הסבירה כי אינה מעוניינת לעבור למקלט על אף הסכנה הנשכפת לה, מאחר וילדיה כבר היו במקלט ואין רוצים לשוב לשם.

7. **בהתודעה שנגבתה מהעודה ביום 24.10.2013 (ת/33),** יומיים לאחר התשאול, עומרה עם גרסתו של נאשם 1, לפיה משוחררה עם סבטה מאוחר, החלה המתלוננת לצעוק ואף דחפה את נאשם 1 המתלוננת הכחישה את הדברים. היא צינה - "**הם כולם עשו יד אחד נגדי, חבל שהוא אומר ככה, שנייהם עלי, גם הסבא שלי וגם הדוד א, הוא חנק אותו**" (כך במקור, ת/33, ע' 1, ש' 16-17).

היא הכחישה את גרסת נאשם 1, לפיה רצתה ללקת למטבח כדי ליטול סיכון ולפוגע בעצמה, הכחישה כי משכה בשערותיה, ופירטה כי לאחר שהשיבה לנאשם 1 כי היו אצל חברה, צעק עליה הנאשם, וכשרצתה לצאת והודיעה שבכוונתה לעזוב ולהתגורר בשכירות, מנעו זאת הנאשמים ממנה. נאשם 1 דחק אותה פנימה ולא אפשר לה לצאת, ולנגד עיני ילדיה, חנקו אותה שני הנאשמים, כמתואר בתשאול ואמרו לה "**תמוטיי תמוטוי**".
לאחר מכן הסיר נאשם 1 את הרכית, ואמר לה לישון. המתלוננת נשאלת אם כאשר יצאו השניים הם נעלמו את הדלת, והשיבה בשלילה.

היא הכחישה את הטענה שנאשם 2 הגיע לה כוס מים, טענה כי "**הם אנשים מסוכנים**", וצינה כיโนה יודעת הכל אולם מפחדת מהם (ת/33 ש' 56-61). בהמשך עמדה על כך שבני המשפחה מתאימים גרסאות, וטענה כי אחיה מחמוד חייב לשקר שכן הוא עובד עם אחיו של נאשם 2 ולכן בהם, ואומר את שהם מבקשים ממנו. כן צינה כי למחמת האروع נתן לה נאשם 1 כסף, שכן "**הוא לא רצה שאני אלך למשטרה**" (ע' 3, ש' 64-66).

באשר לשינוי בהגשת התלונה הסבירה כי הנאשמים לא נתנו לה לצאת מהבית. היא יצאה רק כאשר באחד הימים נאשם 1 לא היה בבית, והוא אמרה לסתבה כי עלייה לצאת לרווחה ולבנק. אז פנתה לרווחה ואמרה לנן כי נאשם 2 חנק אותה. לדבריה נוהה אמרה לה לחזור אליה ביום שני, והוא ברחה לחברה.

כשנשאלה האם בעבר היו מקרי אלימות נוספים מצד הנאשמים, השיבה "**עוזבי את זה, אני לא מתלוננת על אף אחד, סבא שלי זקן אין לי שום דבר נגדו, א אשם בהכל**" (ע' 3, ש' 84).

גרסת המתלוננת בבית המשפט

.8. המתלוננת לא התיצבה לדין אליו זמנה, בתאריך 7.4.14, והוצאה נגדה צו הבהא. כאשר התיצבה לדין שלוחריו, בהסכמה הצדדים נשמעה עדותה (כמו גם עדויות העובדים הסוציאליים) בדילטאים סגורות.

המתלוננת העידה כי הינה אם ל-3 ילדים בני 4-5 וći התגרשה מבعلاה 3 שבועות לפני מתן עדותה. הילדים, לדבריה, שהו בעת מתן העדות בפנימיה בהתאם להחלטת הרווחה (ע' 46). היא העידה כי היא אהבת את סבה, נאשם 1, וכי הוא עוזר לה רבות. גם לגבי נאשם 2 העידה כי היא אהבת אותו וכי הוא עוזר לה בטיפול בילדיה, במתן כסף, ועוד.

במהלך חקירתה הראשית רוען זיכרונה מספר פעמים, אולי היא שבה וטענה כי אינה זוכרת את הדברים אשר נרשמו מפהה בשתי הودעותה במשטרה, שתקה שנשאלה כיצד נפטרה אימה, והוכראה עדעה עונית (ע' 52). לפיכך מבקשת המשאימה להעדיף את הודעתה של המתלוננת במשטרה.

לאחר שהוכראה עדעה עונית, שבה המתלוננת והשיבה על מרבית השאלות כי אינה זוכרת, או בחרה לשתק. כאשר הוקראו לה קטעים מהודעתה, השיבה "לא, לא היה", הכחישה פרטים מהותיים מהודעתה (ע' 44-54), וטענה כי לא קרה דבר (ע' 51). אך, שנשאלה האם נאשם 2 חנק אותה ואיים עליה, השיבה בשלילה (ע' 55) וכשהתבקשה לאשר כי נאשם 2 לא היכה אותה ולא עשה לה דבר, אישרה זאת (ע' 59, ש' 31-32). משהזגה לה גרסתו של נאשם 1, לפיה אימה בסיכון ומשכחת עצמה בשערות וכן דחפה אותו אל הקיר (ע' 55), השיבה כי אינה זוכרת וכי היא אהבת אותו ומכבדת אותו.

גם כאשר נטען בחקירה נגידת כי היא הוקלטה במשטרה מוסרת פרטיים מפלילים על הנאשמים, חזרה והשיבה כי אינה זוכרת (ע' 60). כשהשאל ב"כ הנאשם 1 את המתלוננת אם אינה זוכרת את דבריה במשטרה שכן הדברים לא התרחשו, או מחמת שכחה, השיבה - "רק צעקות, אבל לא נראה לי שהרביצו לי, רק בכלל מה שאמרתי שחזרנו מאוחר והוא דאג שאולי קרה לנו תאונה או משהו" (ע' 60, ש' 13-14).

היא טענה כי בבית התקיימוVICOH, וכי בזהא, מנהלת מחלקת הרווחה היא שסכסכה בין לבן משפחתה - "אני הלכתי למשרד הרווחה, ונן מנהלת המשרד, היא אמרה לי תניidi ככה וככה, תניidi עשו לאמא שלך ככה וככה, ותגישי תלונה, אני אמרתי שאני לא רוצה לעשות את זה, מי גידל אותך סבא שלי, אני לא רציתי יצאת מהבית. היא עשתה את כל הבלגן הזה" (ע' 54, ש' 10-12). בחקירה נגידת אישרה כי התלוננה שכן הוסבר לה ברווחה האם תחולן במשטרה תוכל לקבל דירה לידיה ולה (ע' 62, ש' 7 וע' 58 ש' 18).

בחקירה חוזרת, שנשאלה אם שיקרה במשטרה, השיבה כי אינה זוכרת מה מסרה (ע' 68).

כאשר הוצגה לה גרסתו של אחיה, מ, לפיה לא נעשו מעשי אלימות, השיבה - "(משתהה) אַח שְׁלֵי צָוֹדָק, אַנְּמַמִּנָה לו" (ע' 58, ש' 15). וכשנטען כי לגרסת סבתה לא הייתה אלימות אלא צעקות בלבד, השיבה - "רק

צעקות" (ע' 60, ש' 32, וכן ע' 65 ש' 26-23).

כשנשאלה המתלוננת האם נאשם 1 עזר לה בפתרון בעיותה הכלכליים, הקפידה לציין כי הוא טיפול בה ובילדיה, ואף ניסה למצוא לה עבודה ואישרה כי נאשם 2 תmr בנה והתלווה אליה כאשר פניה לסייע המשפטית בעניינו של בעלה וגורושה ממנה. בהקשר זה אישרה כי כתוב עבורה מכתב עבור ה厮יע המשפטית (נ/5, ע' 66). כן אישרה כי עבדה במספר מקומות, ושללה את הטענה שהנאשמים מנעו ממנה לצאת לעבוד (ע' 64).

כשנתבקשה להבהיר למה התכוונה כמספרה במשטרה על ארועי אלימות לפני שנתיים, השיבה כי בני משפחתו של בעלה הם אלו שהכו אותה.

המתלוננת טענה כי איננה מפחדת, אולם שתקה כאשר נשאלת מדוע הגיעו לתחנת המשטרה 3 פעמים, וסרבה תחילת להتلונן (ע' 55).

כאשר נשאלת האם היא נוטרת טינה לנאשם אשר הרג את אמה, השיבה כי היא אוהבת אותו וכי אין בלביה כלפיו (ע' 58). כאשר הציג בפניה ב"כ הנאשם את גרסתה של נואה, לפיה אמרה כי תנkom בנאשם, הכחישה המתלוננת, והשיבה - "אף פעם לא דיברתי על זה. שתגיד לי את זה בפנים" (ע' 59, ש' 11). כן הוסיפה כי **אינה מעוניינת שהנאשמים ישהו במאסר** (ע' 68).

באשר לגורושה, העידה כי הנאשמים רצו שתחזור לבית בעלה, אולם קיבלו את החלטתה (ע' 63).

לאחר עדותם של עד הזמה, מפקד תחנת ר. העין בזמן האروع, ומיציאת הקלטת שיחה שערכו העד עם המתלוננת כאשר שהתה במקלט לנשים מוקוט 4 חודשים לפני מועד האروع הנדון, ביקשה ההגנה לשוב ולחקור את המתלוננת. לפיכך שבה והעידה המתלוננת בתאריך 8.9.14.

בבדיקות הbhירה כי שהתה בחודש יוני 2013 במקלט בגין "**אותו סיפור**", אשר "**קרה לו עוד פעם אותו סיפור**" (ע' 213). גם במהלך עדותה זו שיתפה העידה פעולה באופן חלקי ביותר עם שאלות המאשימה. קר, היא השיבה כי המשטרה סקרה באותה תקופה שנש��ף לה סיכון גבוה מהמשפחה, אולם כשנשאלה מפני מי מהמשפחה, השיבה כי אינה יודעת (ע' 214).

בחקירה נגדית אישרה כי סירה למפקד התחנה על התנהגוות האלימה של בעלה כלפי (ע' 214), אולם סרבה להשיב אם פניה למקלט בשל התנהוגות משפחתי בעלה כלפי.

היא אישרה כי עבדה תקופה מסוימת וכי נאשם 2 נהג לאפשר לה לנוהג ברכב של אשתו (ע' 216). כשנשאלה אם נאשם 2 הילך עימה לסייע המשפט ולעו"ד, השיבה בחיווב, ומבלתי שנסאלה הוסיפה כי הוא נתן לה גם כסף לחג (ע' 216).

כן העידה בנסיבות כי נפוגעה מכך שלאחר מות אימהה, בהתאם לדין השערוי, ניתן רוב הכספי לאחיה בהיותם גברים (ע' 217), וכי נאשם 1 הוא שדאג לכך שבוטטו של דבר קיבלה יותר מממה שהגיע לה בהתאם לדין השערוי (ע' 219).

בהתאם ההחלטה לשפט פעולה, וחוסר שיתוף הפעולה גרם לעורכי הדין להפסיק את חקירותם לפני הושלמה.

נסיבות חקירת המתלוננת במשטרת

מספר שיטרים העידו אודות הנסיננות לגבות הودעה מהמתלוננת, כפי שיפורט להלן.

10. **רשות נתנאל טובי, יומנאי,** העיד כי התקשר אל המתלוננת ביום 22.10.2013 (ת/1), וזה השיבה לשאלותיו, כי היא מאוימת מצד סבה והדודים שלה, כי ביום חמישי דודה חנק אותה וכי ברחה מהבית ומתגוררת כעת בבית חברתה, בשעה שילדיה נמצאים בבית הסב (ת/1).

11. **רס"ר מיטל פולדמן,** אשר ערכה את התשאול המפורט לעיל, העידה כי **התבקשה לגבות הודעה מהמתלוננת אולם המתלוננת חששה וסרבה לעשות כן.** לפיקד תיעדה את תשאלתה בהנחהיתו של הרמח"מ (ת/22). העידה כי המתלוננת הדגימה בפניה את מתן המכות, והציגה לה סימן אדום בזירת רגלה (ע' 21). מזכיר שערכה העודה בענין זה הוגש אף הוא (ת/20).

באשר לשאלות שלא נשאלו במהלך התשאול, הסבירה העודה כי מאוחר שהחקירה לא נכתבה, היא לא זכרה את מלאו הפרטים שמסירה העודה ולא העמיקה בכל פרט עליו יתכן שהיתה חוקרת לו הייתה בפניה עדות כתובה בזירת רגלה (ע' 21). מזכיר שערכה העודה בענין זה הוגש אף הוא (ת/20).

12. בשעות הבוקר של 23.10.13 התקשרה החקירה אודיה כהן ויס אל המתלוננת, עדכנה אותה כי הנאשמים נעצרו, ושאלה אותה מדוע לא הגיעו לתחנה כדי שקבעה עם הרמ"ח. המתלוננת השיבה כי אין לה אין להגיע לתחנה, וסרבה להצעה לשחות במקלט (ת/6). העודה התקשרה אל נמרוואחה וביקשה منها סיוע דחוף, בין היתר באמצעות הסבר למצלוננת אודיה חומרת מצבה ובאפשרות שתעביר למקלט עד שתמצא לה דירה (ת/7).

בשעות הצהרים התקשרה העודה שוב אל המתלוננת ושאלה אם ניתן להביאה לתחנה, אולם המתלוננת השיבה כי אינה מעוניינת בכך, וכי תגיע למשטרה עם חברותה בהקדם.

בשיחה נוספת טענה המתלוננת כי חברתה טרם הגיעה, והיא ממתינה לה (ת/3 ות/8).

מצטבר שערכה לאחר מכן, ביום 24.10.2013, עולה כי שוב התקשרה אל המתלוננת וביקשה כי תגיע לתחנה (ת/5).

.13. **מזהר של פקד סול גריינברג** מיום 22.10.2013 הוגש בהסכמה, וממנו עולה כי לאחר חקירותם של הנאשמים השוטר יצר קשר עם המתלוננת והבהיר לה כי היא חיבת להגיש תלונה. המתלוננת השיבה כי היא עייפה וכי היא מקבלת שירות טלפון מסFFFFר חסוי בהן מאיימים עליה. העד הציע לשЛОוח נידית שתאסוף אותה ולדואג לה למעון לנשים מוכחות, אולם המתלוננת שבה וסירבה (ת/10).

.14. מזהר שערך **רס"מ שבית חלה** מיום 23.10.2013, אשר הוגש בהסכמה, עולה כי המתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה לאחר שזמננה, וכאשר העד החל ברישום פרטיה, המתלוננת הבירה כי אני מעוניינת להגיש תלונה, ציינה - "... זה בסך הכל סבא שלי וזה דוד שלי, אני לא רוצה להתלון עליהם". לפיכך שוחררה מבלי להתלון (ת/24).

.15. גם **רס"מ מيري כהן**, אשרגבתה את הودעת המתלוננת ביום 24.10.2013 (ת/33) העידה כי המתלוננת הייתה מפוחדת וחרף מספר שירותים רבים למסור הודעה מסודרת (ע' 69), וכשהשתכנעה - "... אמרה כי אין לה מה להפסיק".

.16. שורת המזכירים שערכה השוטרת אודיה, מזכיר של פקד גריינברג, עדות החוקרות כהן ופלדמן ומזכיר של השוטר חלה, מעידים ברורות על חוסר הרצון של המתלוננת להתלון ועל גימודה את האירוע. מהעדויות ניכר כי אין מדובר למי שחפיצה להתלון ולהפليل, ופעלת מיוזמתה לשם כך, אלא למי שמשופעל עליה לחץ משטרתי על מנת לטעמם את שארע.

אירוע חודש יוני 2013

.17. כמוון לעיל, האירוע נשוא כתוב האישום הינו אירוע נקודתי אשר התרחש בחודש אוקטובר. עם זאת, לא ניתן לנתקו מרשימת האירועים שלפניו, ולפיכך הצדדים התייחסו בחקירותיהם גם לשאית המתלוננת במקלט בחודש יוני, אף אני לא אוכל להתעלם מכך.

.18. **מראיות שהוגשו וمعدויות העדים, מצאתי כי המתלוננת שהתה במקלט באותו מועד בשל איוםים של בני משפחתה לפנייה, ולא של משפחנת בעלה בטענת ההגנה.**

המתלוננת ציינה כי המאים באותו מועד היה דוד בשם א. כך עולה מדו"ח פועלה שערך השוטר **עותניאל היקרי**, והוגש בהסכמה, כשהරקע לאיומים ברצח מצוי בטענה שא ראה את המתלוננת מסתובבת עם חברה ברחוות פתח-תקווה.

כן התייחסה המתלוננת באופן כולל לדודים שלא ולבב, אשר מנעו ממנה לצאת לעבודה. השוטר פנה אל הסב, נאשם 1, ואמר לו כי הוצאה כנגד המתלוננת צו הבאה וכי עליה לשלם את חובותיה. בתגובה **הшиб הסב כי המתלוננת חולת סרטן ולכן אינה יכולה לעבוד**. כאשר פנה השוטר אל המתלוננת, בנסיבות סבטה, הכיישה המתלוננת את דבר המחלקה הנטען.

19. החוקרת מירי כהן פגשה במתלוננת יחד עם הקצינה רינת קלין ועם נ', עקב החלטת המתלוננת לעזוב את המקלט. המתלוננת סיפרה כי אחיה מ הבטיח לשמור עליה וכי המשפחה התחייבה בפני נזהה כי לא יפגעו בה. **ב ציינה בפניהם המתלוננת כי אינה סומכת על המשפחה ואינה מאמינה להבטחותיהם, שכן בנסיבות דומות נרצחה אמה של המתלוננת.** נזהה אף הבירה כי בשל עזיבתה של המתלוננת את הבית סבורים בני משפחתה כי יצאה לעסוק בזנות, וכי לא יסלו לה על קר וידרשו לפגוע בה אם תחזור לביתה. חרף ההפצרות, סרבה המתלוננת לפרט את מהות האיים בגינם ברבה למקלט, וציינה כי אם תتلונן הדבר יכעיס מאוד את דודה אשר לא יסלו לה לעולם (ת/38).

דברים דומים עולים גם מגליון הטיפול של הרווחה מיום 12.6.13, המתיחס להבטחת המשפחה שלא יתרבו בחו' המתלוננת, והמלצת הרווחה חרף זאת שלא לעזוב את המקלט.

20. מגליונות הטיפול של מחלקת הרווחה בחודש יוני (ת/29) עולה כי המתלוננת ציינה כי היא מאוימת על-ידי **נאם 1 והדודים**, וכן כי היחס כלפיו "חונך". לאור הסכנה אליה נקלעה, היא הועברה למקלט יחד עם ילדיה. בהמשך בני משפחתה של המתלוננת הפיצוו בפניהם המתלוננת תחזור הביתה, הבטיחו כי יקבלו כל החלטה שללה, לרבות החלטה להתגרש מבعلת, וכי הם יdagו לה ולא יתרבו בחיה (ור' דברי נ' למשטרה כי המתלוננת סיפרה שהדוד א' מאים עליה, וכי לאחר שכנוו הועברה למקלט (ת/23)).

21. **بعد הזמה העיד סנ"צ רצון פרץ**, אשר שימש כמפקד תחנת ר' העין בעת האירוע נשוא כתוב האישום. הוא העיד כי עניינה של המתלוננת הגיע אליו כמפקד תחנה בסמוך לחודש יוני 13'. בשל העובדה כי מחד דוח על סכנה **מצד סבה ודודה** ומנגד המתלוננת לא התלוננה, נסע בעצמו אל המקלט כדי להתרשם אם המתלוננת מצהיה בסכנה. העד תאר את המתלוננת **כמי שפוחת מהצל של עצמה לדבריו, היא אמרה לו כי היא יודעת שבבואה היום תירצח כמו אמה, והוא יצא מהפגש מודאג**, עד כי שוחח לאחר מכן עם הרשות להגנה על עדים על מנת לדאוג למתלוננת (ע' 182). כן נתן למתלוננת את מספר הטלפון שלו, והיא התקשרה אליו מדי פעם (ע' 185).

העד ציין כי השיחה עם המתלוננת הוקלטה, אולם לדבריו חיפש את ההקלטה ולא מצאה.

בנוסף העיד פרץ כי זמן את הנאים לשיחה עימו, בנסיבות העו"ס (ע' 179-178). העד עמד על קר כי בניגוד לעדות נאם 2 לפניהם, התקיימה עם המעורבים פגישה אחת בלבד, אותה הוא יzm (ע' 171). כן עמד על קר שדברי הנאים לא הניחו את דעתו, והוא ביקש להזהיר אותם. **העד אף הבהיר את טענת נאם 2 כי אמר לנאים במפגש כי שילם את חובו לחברה וכי נ אמרה לו כי המתלוננת רוצה לנוקם בנאים** (ע' 173). הוא התרשם **כי העבודה הסוציאלית חששת מפני הנאים ואני עושה עבודה נאמנה** (ע' 171), שכן היה שידרה תחילת צורך לדאוג למתלוננת לטיפול ולמקלט, ואולם במפגש יקרה את הרושם כי לא כצעקה (ע' 172).

סנ"צ רצון נקרא שוב לדוכן העדים לאחר שמצא את ההקלטה שערן במקלט (ע' 201, ות/42ב'). באשר

לנסיבות ההחלטה העיד כי הדברים המתיאשים לעירication הסרט נועדו להסתיר את הכניסה אל המקלט, על מנת שלא להסגיר את מקום הימצאו, אך בסופו של דבר לא ערכו את ההחלטה (ע' 203). וכן צפיה בהחלטה מלמדת כי זו התבילה עד טרם הכניסה למקלט. חרף טענות ההגנה באשר לאותנטיות ההחלטה ועירication, לא נתענו טענות בעניין במהלך היסכומים, ולפיכך נראה כי תשובות העד בעניין זה סיפקו את ההגנה.

מת/42, השיחה במקלט, עולה כי אכן המתלוננת סירה כי בני משפחתה מאפשרים לה לצאת מהבית למכלול בלבד, ואינם מאפשרים לה לעבוד (ת/42א' ע' 4), כי הייתה זקוקה לרשوتם להתגרש, וכי הם מאינים עליה ומכם אותה (ע' 24). היא אישרה כי ניסתה להתאבד בעבר באמצעות שתיים כדורים (ע' 5), סירה כי בעלה היכה אותה והוא מרצה כעת מסר (בשל עבירות אחרות), וכי היא חששת שתיהה בסכנה כאשר ישחרר (ע' 5). היא הסבירה את המורכבות המשפחתית שכן בעלה הינו קרוב משפחה מצד הסב, הסבירה כי נחששת לחיה שכן היא מודעת להיסטוריה האלימה של הנאשם 2 בהריגת אימה (ע' 7), וכיינה שהיא מודעת לכך שגם אם יצא למקלט "בסוף מגיעים.. ימצאו אותו" (ע' 8), אף אם תחולף זהותה (ע' 9). כן ציינה כי אם תלונון מצביה יהיה קשה יותר (ע' 10).

עוד ציינה, כי סבה היכה אותה לפני שניםיים (ע' 23), ואולם היא לא התלוננה על כך. כשנשאלה אם היכה אותה שוב, השיבה בשלילה (ע' 25).

.22 בחקרתו הנגדית עומת העד עם סטירות מסוימות בין הפרטים עליהם העיד בעדותו עד הזמה לבין הדברים העולים מן ההחלטה(ע' 204-205). **לא מצאתי כי מדובר בסטירות מהותיות.** העד העיד לראשונה מזכירנו, מבלי להאזין לקלטה, אשר לא נמצאה באותו שלב. מדובר במפקד תחנה אשר מטפל באירועים רבים ומורכבים, השיחה התקיימה למעלה משנה לפני מועד עדותו, וסביר כי פרט זניחים ולא מהותיים, כגון מי הזכיר לראשונה נושא מסוים בשיחה, נשמטו מזכירנו. **אין בכך כדי לפגוע באמינותו ובמהימנותו.**

הוא עמד על כך שלא הכיר את משפחת העד קודם לכן, ומשום כך לא היה לו מניע לסבור כי נאשם 2 הוא הדוד המשיך את המתלוננת, אלמלא אמרה לו זאת המתלוננת (ע' 207).

מחלקה הרווחה

.23 **ישמר כבר עתה, כי התרשמי שמחלקה הרווחה מלאה לאורן שנים את המתלוננת ועושה עבודה מסורה. עם זאת, מנהלת המחלקה מפחתת מפני הנאשמים, ולפיכך העידה באופן מוטה בפניה, אשר אינו עולה בקנה אחד עם מסמכי מחלקה הרווחה ועם הראיות הנוספות.**

.24 מזכיר שערכה השutrת פלדמן ביום 22.10.2013 עולה כי ביקשה מנוחה, מנהלת מחלקה הרווחה, להגיע לתחנה. **במסרה לה כי היא מפחתת מהמשפחה של המתלוננת ואינה מוכנה להגיע לתחנה, אך תdag למקלט עבורה. גם המתלוננת צינה בפני העדה כי נוה אמרה לה שאינה**

מוכנה לטפל בתיק מאוחר והוא מפחתת משפחתה (ת/19). בשיחה נוספת נסافت מסרה נוהא כי המתלוננת מאימת מצד משפחתה ולכן היא ממליצה לה לעبور למקלט (ת/21).

.25. **רס"מ אודיה כהן** וויס העידה כי התקשרה בתאריך 23.10.2013 אל נוהא, וזה "סרבה בתוקף" להגיע לתחנת המשטרה למסור עדות מאוחר והוא שכנה של משפחתי ע, וביקשה שלא להיות חלק מההלייר. העדה ציינה במסמך כי נשמעה מבוהלת ולחוצה (ת/2).

לשאלת החוקרת האם המתלוננת ציינה שהיא תנתנום בנאים, כפי שנטען בדיון בבית המשפט, השיבה נוהא בחוב, ואולם ציינה כי לא תעדה את הדברים, ואף מסרה כי סיפרה אודות כך למשפחתה של המתלוננת, במטרה להרגיע את הרוחות.

.26. **גב' פאות עבד אל ח'י** החלה לעבוד במחילקת הרווחה בג'לגוליה ורכז את תחום האלימות במשפחה ב-13.10.2013. יומיים לאחר מכן נאמר לה כי המתלוננת התלוננה במשטרת ע, וכי יש למצאו עבורה מקום במקלט. לפיכך, את הטיפול בתיק ביצעה ללא הכרות עם המעורבים.

היא הסירה כי **כל פעולה, שיחה וארוע מתוודים בגלוינות הטיפול** (ע' 25), וכך גם באשר למתלוננת שלפניהם. העדה הבירה כי ערוכה דו"חות ומסמכים בהסתמך על הממצאים שהיו בתיק המתלוננת, ובחילק מהמקרים הכתיבה לה מנהלת המחלקה נוהא את הדברים (ע' 27).

.27. מאסופת גלוינות הטיפול (ת/25), עולה כי ביום 22.10.2013, התקשרה המתלוננת לנ' וצינה כי **הותקפה על-ידי הנאים אשר ניסו לחנוך אותה**, ובשל כך עזבה את הבית והשירה מאחור את ילדיה. נ' המליצה למתלוננת לפנות אל המשטרה.

ביום 23.10.2013 העדה יקרה קשר עם המתלוננת לבקשת המשטרה, וצינה כי חרף הסכנה הנש��פת לחיה נוכח מעיצרם של הנאים, המתלוננת לא הייתה מעוניינת לעبور למקלט, וביקשה לשכור דירה **עם ילדיה ב....**

גם בשיחה שתועדה בתאריך 27.10.13 ציינה המתלוננת כי היא רוצה לחזור ל. **העו"ס ניסתה להסביר לה את מידת המסוכנות בה היא נמצאת, אך היא סרבה להבין זאת.**

במסגר מיום 28.10.2013 תארה העדה את המתלוננת כי **"לא מחוברת למציאות"** (ת/5 ע' 4), בציינה כי המתלוננת סיפרה במקלט כי הכריחו אותה ללבת למקלט וכי לא נשקפת סכנה לחיה. היא העידה בהקשר לכך כי המתלוננת נעה בין אמריות כי היא בסכנה לאמריות כי אינה בסכנה.

מתיעוד נוסף בגלוינות הטיפול עולה כי אנשי הרווחה ניסושוב ושוב לשכנע את המתלוננת שלא לעזוב את

המקלט, שכן נשקפת לה סכנה.

28. העדה ערכה דו"ח בתאריך 23.11.13 עברו "עודת העיל", ועדה בה מתכוונים כל הגורמים המתפללים כדי להחליט על המשך טיפול (ת/26). בדו"ח גוללה העדה את השתלשלות האירועים (ע' 26). צוין כי נוכח מצבה הכלכלי נאלצה המתלוונת יצאת לעבוד, דבר אשר "**מאוד הפריע למשפחתה המורחבת** (**משפחת הסבים מצד האם**) **וביקשו שהיא תפסיק את עבודתה**, אולפְט התעקשה להמשיך את עבודתה מחוץ לכפר ולדבריה המשפחה המורחבת איימו עליה, עקב איזומים אלו פנתה אל המשטרה בכדי להתלוון והועברה למקלט חירום ב...". עוד צוין, כי בהמשך עזבה המתלוונת את המקלט, נעה ונדה בין מקומות שונים, ולבסוף חזרה לחיק משפחתה המורחבת - **"למרות שהחוצה של המחלקה והמשטרה הייתה מקלט בעבורה ועבור ילדיה"**.

29. באשר לאירועים נשוא כתוב האישום צוין כי המתלוונת סרבה יצאת מג'יג'וליה, ורק בשיחה משותפת עם הרוחה והמשטרה - **"א הצלחה להבין שהיא בסכנה וכי אסור לה לשחות ב..."**.

באשר להשتبנות המתלוונת במקלט, צינה העו"ס כי המתלוונת **"לא מחוברת למציאות" שכן היא טעונה כי אינה בסכנה ורוצה לחזור להtaggor ב-**.

30. מהאמור עולה כי "אי חיבורה" של המתלוונת למציאות, אליבא דרוווחה, אינם נובע מבדיות או שקרים, אלא מכך שגם לשיטת הרוחה, היא אינה מבינה את הסכנה בה היא מצויה, וחפיצה לחזור לביתה חרף נסיבות הרוחה והמשטרה להסביר לה כי היא מצויה בסכנה.

מסמך הרוחה ל"עודת העיל", נהייר כי הרוחה הייתה מודעת לכך שהמתלוונת אמונה ניסתה לעבוד במספר מקומות, אולם אוישמה על ידי בני משפחתה מצד אמה, וכי הגם שהמתלוונת בקשה לשוב ולהtaggor עם משפחתה, לא רק המשטרה, כתענט נזהה בפנוי, אלא גם מחלוקת הרוחה, סבירה כי מוטב לה להtaggor במקלט.

כשנתבקשה העדה בחקירה נגדית לאשר כי המתלוונת לא ציינה בפניה, לאור התיפול, כי הנאים נקטו באלים כ לפיה, אישרה, והשיבה - **"שפגשתי אותה וגם שוחחת עמה בטלפון לא דיברנו על האירוע ומה היה בתוך האירוע"** (ע' 30, ש' 25).

31. **יצוין כבר עתה כי התרשמי שהעדת האמינה למתלוונת.** האמור נובע מן המסמכים המפורטים לעיל והן מתוארה בפנוי, ודבריה בתארה את השיחה שהתקיימה עם המתלוונת ב-27.10.13, בה אמרה המתלוונת כי אינה רוצה לлечת במקלט - כי המתלוונת חשבה בעשותה כן על ילדיה ולא על עצמה (ע' 31).

.32. **איסמעיל פראג'**, עו"ס במחלקה לשירותים חברתיים ביג'ג'ולה, העיד כי מזה שנה אינו מטפל בתיק של המתלוננת, אך בשל נסיבות שונות הוא שכתב דוח סוציאלי ביום 24.10.2013 עבור המקלט לנשים מוכות, דוח אותו הכתיבה לו מנהלת המחלקה, נוהא דاؤד (ע' 33 ש' 9). במסמך גולל העד את השתלשות האירועים בעניינה של המתלוננת, כפי שפורטו לעיל, ובهم את קשיי חייה, גם מצד משפחתו בעלה. המסמך מסתois בבקשתו לקלוט את המתלוננת במקלט **"באופן מהיר ומידי לאחר והנ'ל נתונה בסכנה מיידית"** (ת/27).

העד אישר כי במקביל לטיפול במתלוננת טיפול גם בנאים 2 כאשר זה השחרר ממאסר בגין הריגת אחותו. העד ציין כי התרשם שהנאים משותף פועלה ומשתלב בمعالג התעסוקתי (נ/1). כן ציין כי 2 הנאים דאגו למתלוננת (ע' 35), הם ניסו לסייע לה כשנותרה עם חובות בעלה, והוא אף ביקש מהם לסייע למתלוננת בסכום של 1000 ₪ בכל חודש.

לשאלת ב"כ נאים 2 השיב העד כי המתלוננת מעולם לא צינה כי יש בליבה טינה על מעשי של נאים 2 אשר הרג את אמה, והשניים כלל לא דיברו על כך (ע' 35). כן עמד על כך שבמשך השנה במליצה טיפול במתלוננת, לא שמע ממנה תלונות באשר ל-2 הנאים (ע' 36).

בדבורי אלו סתר העו"ס באופן חייתי את טענת נאים 2, לפיה שמע מהעד כי המתלוננת מבקשת לנקים בו.

.33. **הגב' נוהא דاؤד**, מנהלת מחלקת הרווחה, העידה כי היא מכירה את המתלוננת מאז שנת 2006, וכי מחלקת הרווחה נמצאת בסמוך לבית משפחה ע (ע' 37).

במהלך עדותה התיחסה העודה בדבריה על המתלוננת באופן שלילי וכעס. כך, היא צinea - "...זו לא הפעם הראשונה שאנו מכירים את אַת גם לא הפעם הראשונה והאחרונה שאנו מסדרים לה מקלט" (ע' 38, ש' 6-5). לצד זאת צinea לטובה את הנאים, והעודה כי הם ניסו לסייע למתלוננת בהתמודדותה עם אלימות בעלה כלפיה, בעזרה כלכלית ובמציאת עבודה (ע' 42, 44).

באשר לאירוע נשוא כתוב האישום העודה כי המתלוננת הגיעה למשרד הרווחה ביום 20.10.2013 לאחר שהמשרד היה סגור לרגל החג למשך 10 ימים (ע' 38), וביקשה לשוחח עמה, אך העודה הפניה אותה לעו"ס אחרים מאוחר והייתה עסוקה. בהמשך, לדבריה, הגיעה המתלוננת שוב ומספרה לה כי **לפני החג הנאים הרבייצו לה וחנקו אותה** (ע' 39). בחקירה נגדית אישרה העודה כי באותו מועד לא צinea המתלוננת כי התרחש אירוע אלים. אלא שכאמור העודה הבירה כי לא היה לה זמן לשוחח עם המתלוננת באותו מועד.

אף שהעודה כאמור כי משרד הרווחה היו סגורים, כנסתה המתלוננת הגעה לרווחה לאחר החג, השיבה כי המתלוננת צinea בפניה כי במהלך החג המשפחה מנעה ממנה לצאת מהבית, אך צinea גם כי המתלוננת "יודעת" להתקשרות למשטרת ולרווחה (ע' 39).

לדבריה המשטרה עדכנה אותה כי המתלוננת אינה מעוניינת להגיש תלונה ומסרבת לlecת למקלט, וביקשה ממנה לשכנע את המתלוננת לעשות כן ולהסביר לה את חומרת מצבאה. **העדה צינה כי לשיטתה המשטרה בิกשה ממנה לפעול באופן שכאשת מקצוע היא אינה רוצה לפעול, וכן השיבה למשטרה כי הרווחה לא תתערב וכי הם אינם מעוניינים למסור עדות** (ע' 40, ש' 38).

עוד העידה, כי העדיפה שלא להעיד בבית המשפט משום שעבודתה מבוססת על אמון, ומשמעותו שאף היא תשובה. עם זאת, טענה כי היא מסרבת את עדותה ללא פחד ומורה.

צווין כי **מצ"ד שערכה החקירה מירי כהן** עולה כי כאשר ביקשה מנוהה למסור עדות, צעקה נוהה כי אינה מוכננה להכנס לעניין, וכי אף שהמתלוננת סיפרה לה על איירע האלים עם סבה ודודה, היא מסרבת למסור עדות מאחר והיא **חושחת לחיה** (ח'36).

34. העדה תיעדה את השתלשלות העניינים ב-25.10.13, צווינה כי **המתלוננת לא ענתה לשיחות טלפון** מצד המשטרה והרווחה (ח'29).

גם ת/31, מכתב אותו כתבה העדה למשרד הרווחה ביום 23.10.13, מבהיר כי **לשיטת המשטרה והרווחה גם יחד נמצאה המתלוננת בסכנות חיים ממשית**.

בחקירה נגדית טענה העדה כי המתלוננת שיקרה לרוחה בהזדמנויות רבות (ע' 41), ואישרה את הטענה כי היא מניפולטיבית ובעלת דמיון מפותח (ע' 46, ש' 16). כשהתבקשה להדגים, תארה כי בפעם הראשונה שהגיעה המתלוננת למקלט היא גידפה את העובדים והתנעה בצורה לא הולמת, חשפה את מקום המקלט ואף שיקרה כי אחיה יבוא לקחת אותה (ע' 41). **חרף ההצהרות הגורפות, לא פירטה שקר של ממש שנשמע מפי העדה, והדבר אף אינו מתועד בגלגולות הטיפול, מלבד אותה עזיבה של המקלט באמירה כי אחיה ייקח אותה ממש**.

כשנשאלה האם המתלוננת צינה בפניה כי תנתנקם בנאשימים, השיבה - "כן, מאשרת לא פעם ולא פעמיים וגם לא שלוש, וניסיתי לטפל בזה מול הדוד, הסבא ומ'" (ע' 43, ש' 30). עוד תארה, כי המתלוננת לא סלחה לנאים על רצח אימה, ולא יכולה להיות לשאת את היותו חופשי (ע' 44, ש' 8-6). גם טענה זו אין כל תיעוד בגלגולות הטיפול.

35. **התרשמתי כי העדה העכימה את קשיי המתלוננת ואת אופיה הרע**, בדבירה אודות שקרים של המתלוננת, אודות רצונה לנוקם בנאשימים, ופגמים נוספים - אשר לא בא בזיכרם **בגלגולות הטיפול**, אף כי לטענה ולטענת העו"ס עבד אל חי, פרטיו הטיפול נרשומים באופן שוטף ומוקף בגלגולות אלו.

העדה הדגישה במופגן כי נודע לה על האירוע רק לאחר התלונה במשטרה, בנסיבות להדוף את השמועות כי הרווחה אחראית למעצרם של הנאשימים - "...**היא עושה הכל ומאשימה אותנו**" (ע' 47, ש' 4-5).

היא הביעה תסכול וכעס על התנהגות המתלוננת, אשר שוב ושוב עזבה מקלטים ולא שיתפה פעולה עם הרווחה

וالمشرעה. גם מתסcole זה עולה כי העודה סבורה הייתה כי המתלוננת מצהיה בסיכון, ומסכנת את עצמה במעשהיה.

חששה להיות מעורבת בעניינים של הנאשימים אינו רק פרי התרשםותי מעדותה בפניי - וכן כאמור אכן התרשםתי, אלא מובע באופן ברור במסמך שככבה למנהל המחו"ד הרווחה מיום 27.10.2013 (ת/30). במסמך מובהר כי קיימים איזומים על חייה של המתלוננת עקב עזיבתה את הבית ויציאתה למקלט לנשים מוכות, והעודה - מנהלת מחלוקת הרווחה כאמור - כתבה במסמך את הדברים הבאים: "**אין ספק שמדובר במשפחה אלימה ומוסכנת, ומעורבות הלשכה עלולה להיות קשה באלים קשה של המשפחה המורחבת**". לפיכך ביקשה: "**שתהיה מעורבות ממליצה לכל האפשר של הלשכה ולחלופין לשcool העברת התקיק ללשכה אחרת רוחקה מהישוב .. ככל האפשר**".

הדברים מדברים بعد עצםם, ועליהם בקינה אחד עם התרשםותי מהאופן בו העודה בפניי, ועם דברים שנכתבו על ידי השוטרים במסגרת הביעה העודה חש מפני המשפחה, ואת סРОכה לשתף פעולה עם החוקירה.

נוכחות דברים אלו אינן נתנתה אמון בעדותה.

גרסאות הנאשימים

גרסת נאם 1

ב*ההודעתה* הכחיש נאם 1 את החשדות שהוטחו בו, ציין כי הורי המתלוננת נפטרו, וכ-14 שנים הוא מגדל אותה עם אשתו. באשר ליום האירוע טען כי המתלוננת יצאתה לקניות עם סבתה, אשתו, בשעות הצהרים והן שבו חזרה לביתם בשעה 23:00. לדבריו, היה מודאג מאוד, וכשהזרו **צעק על אשתו** ושאל אותה היכן היא. הוא שאל גם את המתלוננת מודיע לא הודיע לו שהן מאחרות, ובתגובהה המתלוננת תפסה את שערותיה וצעקה כי מותר לה וכי היא חפזה לעזוב את הבית. **לטענתו** המתלוננת דחפה אותו אל הקיר, וכתוצאה לכך כאבה רגלו. אז הלכה לכיוון המטבח תוך שהיא צועקת כי תהרוג את עצמה וכי זמן משטרת. הנאם חש שהמתלוננת פגעה בעצמה, ולכן, **תפס את שלא יוכל לлечת, ושיזמין משטרת**. בעקבות הנסיבות, נאם 2 המתגורר מעל דירתו, ירד, **תפס את המתלוננת, ולא נתן לה לצאת מהחדר**. נאם 2 שאל את המתלוננת מה הביעה, והביא פעמיים מים על מנת שתירגע (ת/16 ש' 16-18).

הוא אישר כי למחמת החג המתלוננת אמרה כי היא הולכת לרוחחה ולבית הספר, ומאז לא שבה אל הבית, אף שהשאייה בו את ילדיה.

בעדותה העיד הנאם כי הוא אוהב את המתלוננת כמו בת, ואישר כי עד האירוע נשוא כתוב האישום היו

היחסים ביניהם טובים מאד (ע' 91 ש' 7-4) וכי המתלוננת מוקירה לו תודה (ע' 94 ש' 7-5), ואוהבת אותו ואת המשפחה (ע' 86 וע' 90). כן טען כי היחסים בין נאשם 2 לבין המתלוננת היו כיחסים (ע' 87). הנאשם הבהיר כי הוא ונאשם 2 פעלו כנגד המתלוננת באלימות, וטען כי היא משקרת עקב הביעות עם בעלה, חובותיה, ורצונה לנקום בנאשם 2 (ע' 83, ש' 28-29). יחד עם זאת, כשנשאל מדוע יעליל עליו, השיב כי יש לה עצבים וכי היא אומרת את מה שעולה בראשה (ע' 94). בחקירה חוזרת הוסיף כי התלוננה נגדו שכן סבירה שהסתכנים להרגת אימה (ע' 158).

לדבריו המתלוננת התגוררה בביתה עם ילדיה תקופת לא ארוכה, לאחר שעזבה את בית בעלה, ובחר בז' ישנו לא היו מיטות אלא ספסלים ומזרונים. את המצעים לקחו ממחסן (ע' 81). לפיקר, טען למעשה כי לא היה נמצא כרית, עימה ניתן היה לחנוק את המתלוננת.

אף שהנאשם אישר ככל הפרטים שמסר בהודעתו נרשם נכונה למעט שעת השיחה הטלפונית עם המתלוננת ושעת חזרתה הביתה (ע' 87-88), הרי שהוא שינה מהודעתו במשטרת בפרטים רבים: הוא טען כי הוא כבן 82, כי אינו יודע לקרוא וכתב, ומשכך לא לקרוא את הודעתו לפני חתום עליה. כן טען כי אינו מבין עברית על בוריה (ע' 80). הוא טען כי האמור בהודעתו, כי המתלוננת שבה לביתה עם הסבתא והילדים בשעה 01:45 ולא בשעה 23:00 כתוב בהודעה, אף שהטענה כי דבריו של הנאשם לא נרשם נכון לא נטענה כלל בפני גובה ההודעה. ציון בהקשר זה כי גובה ההודעה, רס"מ יצחק קרסנטי, העיד כי התרשם שהנאשם מבין את השפה,அחרת לא היה גובה את ההודעה באופן זה. הוא העיד כי קרא לנאשם את ההודעה, והנאשם חתום כי ההודעה הוקראה לו (ע' 20).

באשר לנסיבות האירוע, טען הנאשם כי שכחزو אשתו והמתלוננת **הוא לאicus**, והבהיר את דבריו במשטרת כי עזק על אשתו (ע' 97). גם עם טענה זו לא עומת גובה ההודעה.

כן הבהיר הנאשם את דבריו בחקירה כי דבריו עם המתלוננת באותו אירוע, אף שגם על כך לא נחקר גובה ההודעה (ע' 98). הוא טען כי שוחח עם אשתו, אז יצאת המתלוננת מחדירה והחללה לצעוק ולהרביץ לעצמה. כאשר ניסה לתפוס אותה על מנת שלא תצא, דחפה אותה. לדבריו ניסה למנוע ממנה לצאת מאוחר שבעבר ניסתה לפגוע בעצמה באמצעות שתיתת אקונומיקה (ע' 83). הוא טען כי אחוז במתלוננת בגין על מנת שתירגע בחדרה, ושלל את דבריו במשטרת כי המתלוננת דחפה אותו אל הקיר וכי כתוצאה לכך קיבל מכחה (ע' 103).

לדבריו, לאחר שהמתלוננת נרגעעה (ע' 95 ש' 1-2), הגיע נאשם 2, נתן לה כוס מים וליטף את ראשה (ע' 83 ו-87). **הנאשם שלל כי נאשם 2 שוחח עם המתלוננת ושאל מדויק היא צועקת על נאשם 1** (ע' 105). כן שלל הנאשם את הדברים שנרשמו בהודעתו, כאילו נאשם 2 אחוז במתלוננת על מנת שלא תצא מהחדר, וטען כי הוא שעשה זאת (ע' 105). עוד שלל הנאשם את דבריו במשטרת כי המתלוננת רצתה באותו מועד להזמין משטרת (ע' 94, ש' 2).

הנאשם אישר כי האירוע כולל התראות בסלון הבית (ע' 100) ושלל כי התרחש גם מחוץ לבית, אך בחקירה

חוורת, במועד אחר, טען כי האירוע החל בחצר הבית, כפי שעלה מגרסתו של עד ההגנה מחמוד. הוא אישר כי נתן למתלוננת כסף למחירת האירוע, אך ציין כי עשה זאת עקב החג (ע' 106).

עוד תאר, כי בעלה של המתלוננת דاز, אחינו, סיבך את המתלוננת בחובות כבדים, ומחשש שתשלח לכלא בעקבות החובות הוא נהג לעוזר לה מבחינה כספית, ביקש MILF, ובכללם נאשם 2, כי ישלמו את חובותיה וייעזרו לה, ודאג לה למגורים, לאוכל ולכל צרכי ילדיה (ור' נ/7).

כן טען כי המתלוננת אמרה לו שהיא חוליה בסרטן, אף שכל מסמך לא הציג על כך, ומתלוננת לא נחקרה בנושא. כשנשאל מדוע אמר לשוטר לפני האירוע כי המתלוננת אינה יכולה לעבוד מאחר והיא חוליה בסרטן, השיב כי המתלוננת אמרה זאת לאשתו (ע' 92), והכחיש את הדברים האמורים מפני בת/23, אשר הוגש בהසכמה ללא חקירות עורך הדוח (ע' 92-93). כן טען כי מעולם לא מנע מהמתלוננת לצאת או לעבוד (ע' 81), אלא ש לדבריו בגלל מחלת בראשה, היא מפסיקה לעבוד (ע' 86).

גרסת נאשם 2

38. **בהתדרות** מיום 22.10.2013 (ת/17) טען **הנאשם** כי ביום האירוע בסמוך לשעה 1:30 הוא נכנס לבית הוריו וראה את המתלוננת צעקה ומתפרצת על נאשם 1, שבדוק הקיז משנתו (נאשם 1 שלל בעדותו כי ישן). לדבריו, במקום היו அகிய மீது நடந்த சூழல், מ, וכן אמרו. הנאשם טען כי ஏன் என்ற நாய்க்கருவி வாய்ப்பு இல்லை, המתלוננת צעקה שיעזבו אותה, וכך עשה (יצוין בהקשר זה כי נאשם 1 שינה גרסאות באשר לנוכחות מתחילת האירוע - ע' 83, 95-96).

39. הנאשם תאר כי המתלוננת צעקה כי היא רוצה לצאת מהבית ומשכה בשערותיה, וציין כי מספר חודשים קודם לכן ניסתה להתאבד. הוא הוסיף כי היו שמועות שהוא "مستובבת עם גברים" וחרף זאת המשפחה קיבלה אותה. עוד הוסיף, כי בעלה של המתלוננת הותיר חובות כבדים, הוא נמצא בכלא, וכי הוא עצמו לא התנגד לגירושה של המתלוננת, ואף דאג לה, لكن אותה לסייע המשפט, ועזר לה מבחינה כלכלית, ובכל זאת לאחר האירוע נתן למתלוננת כסף כמתנה לחג. דברים דומים עלו גם מעדותו בפניו, **விடுமொத்தம் நாய்க்கருவின் வாய்ப்பு இல்லை**, אשר העיד כי הנאשמים והמתלוננת הגיעו אליו לפגישה בשל חובותיה של המתלוננת, וכי נאשם 2 שילם לו בתמורה לטיפול בתיק (ע' 150-151, ונו/8).

כשנשאל מדוע תעלול עליו המתלוננת, השיב כי בגין רצח אמה בשנת 2000 מבקשת המתלוננת להתנקם בו.

40. **בעדותו** ציין הנאשם כי הוא שוחרר מהכלא בסוף שנת 2011 (ע' 131), וכי ניסה להתקרב אל המתלוננת ולכפר על מעשיו, תוך סיוע כלכלי ואחר למתלוננת. הוא טען כי המתלוננת עבדה במספר מקומות אך עזבה את מקומות העבודה על דעת עצמה ולא משום התערבות המשפחה. כן טען כי אפשר למתלוננת לשמש ברכב של אשתו.

עוד טען, כי במועד בשחתה המתלוננת במקלט, פנה אל המשטרה ויזם ישיבה שמטרתה להחזיר את המתלוננת

מהמקלט לבתו של נאש 1. לדבריו בישיבה נכחנו והוא אשר ציינה כי המתלוננת חפצה לנוקם בו עקב רצח אמה, ומפקד התחנה אמר כי הוא מבין שלאחר שחרור הנאשם ממאסר מבקשת המתלוננת להתלוון כנגדו (ע' 112). **כמצין לעיל, מפקד התחנה הוזמן להיעיד עד הזמן והכחיש פרטים אלו - הן את יוזמת הישיבה, הן את דברי נואה הנטענים, והן את תגובתו הנטענת.**

בהמשך טען כי היה בישיבה במשטרה עם אביו ועם מפקד התחנה והשוטר רועי (ע' 132). כן טען כי יומיים לפני שנעצר התקשר אליו רועי על מנת לשאול לשולם המתלוננת, והנאשם הגיע אליו מיזמתו לתחנה, מבלי שזומן. באותו מפגש אמר לו רועי לדבריו כי המתלוננת "מחפשת" אותו, וכי עליו לצאת מהשכונה (ע' 134-133).

גם טענה זו נשללה על ידי רועי חסן, רcz המודיעין בתחנה, אשר העיד כי **זמן את הנאשם** לתחנת המשטרة ושם **זהיר אותו לבלייף גאגן במלוננט**, לאחר שנודע לו כי המתלוננת רוצה להגיש תלונה בגין תקופה מסוימת (ויר' ת/39 וע' 74).

41. **באשר לאירוע נשוא האישום**, תאר כי לערכו בשעה 02:00 שמע צעקות מביתו של נאש 1, מתוך חשש שקרה משהו להוריו ירד לביתם.

לדבריו, כאשר נכנס אל הבית ראה את המתלוננת יושבת וקמה לסרוגין, וمتפרצת כהרגלה. הוא טען כי **ליטף את ראשה, נתן לה כוס מים ועלה לבתו לבתו** (ע' 116, ש' 6-3). **זאת, אף שלא צין את ליטוף שערה והגשת המים במשטרה.**

בעודתו חזר על טענתו כי המתלוננת מעיליה עליו בשל רצח אמה (ע' 117), אף כי לא הסביר מדוע תעליל המתלוננת גם על נאש 1. הוא חזר על דבריו באשר לדברים שלכאורה אמר לו רcz המודיעין, דברים שכאמור הוכחשו (ע' 117).

בחקירה נגדית השיב הנאשם כי היו לו יחסים טובים עם המתלוננת, אך בשיחות עם איסמעיל מהרוווחה אמר איסמעיל למתלוננת כי עליה לנסות לסלוח לו שכן שילם על מעשייו. **זאת, אף שא העיד כי מעולם לא שוחח עם המתלוננת על רצח אימה, ולא שמע ממנה כי רצונה לנוקם בנאשם** (ע' 118).

הוא תאר התפרצויות כעס אחת של המתלוננת בה היה נוכח (ע' 122), והעיד כי שמע מבני משפחתו על אירועים נוספים במהלך התפרצה המתלוננת, אך כי מעולם קודם לתלונה הנוכחית לא התלוננה בגין אירועים שכאהלה במשטרה.

כשנשאל האם יתכן שאמר למתלוננת "תשתקין, تستמי את הפה שלך", וכן מנע ממנה לצאת מחדרה, השיב בשלילה וכי אינו זכר זאת (ע' 126).

ציין כי לדברי הנאשם, מחמוד, אחיה של אוליפט, הוא אדם שהוא סומך עליו ולא שמע ממנו שקרים (ע' 121). עד זה, כפי שיובהיר להלן, העיד עד הגנה, וסתור חלק ניכר מטענות הנאשםם.

עדויות עדוי הגנה

42. **גב' ע ס**, העידה כי נאש 2 נשוי לבת אחיה. לדבריה היא אינה מכירה את המתלוננת היטב, אך השתיים שוחחו עת נסעו באקראי יחד באוטובוס בטרם הארוע, ובנסיבות אמרה לה לטענתה המתלוננת

כי היא רוצה להתנקם בנאשם 2 בגלל מעשיו.

לא נתתי אמון בעדותה. איני מאמינה לה כי שמעה מהמתלוננת עד בטרם תלונתה כי בכוונתה לנוקם בנאשם 2 הנושא לאחיזיניתה, ולא אמרה על כך דבר למי מבני המשפחה. איני מאמינה לה כי גם לאחר ששמעה כי הנאשימים נעצרו לא טרחה לפנות למשטרה על מנת להתריע כי מדובר בעילה, אלא סיפרה לאחיזיניתה, אשתו של נאשם 2, על השיחה, ואולם המשפחה לא עשתה דבר עם המידע, והמתינה כ-7 חודשים, עד לחשיפתו בבית המשפט.

指出 כי באשר לאירוע גופו ציינה העודה כי שמעה שהמתלוננת וסבתה חזרו לכפר בשעה מאוחרת, דבר שאינו מכובד או נהוג (ע' 139). עוד שמעה, כי היו עצקות, שכן המתלוננת אחרת, וכי הדבר אינו מכובד, ומכך (ע' 140). **בדבריהם אלו יש כדי ללמד על יחס המשפחה אל המתלוננת והתנהלותה, והם עומדים בסתייה לעדות נאשם 1 בפניי כי לא כעס כלפי המתלוננת וסבתה אחרת לחזרו.**

43. אחותה בת ה-22 של המתלוננת, הגב' **תנ' ג'**, העידה אף היא עדת הגנה. היא העידה כי מאז מות אימה, כשהיא עצמה הייתה בת 8, גידל נאשם 1 אותה ואת אחיה. ג' העידה כי בני המשפחה לרבות הנאשימים, דאגו לרוחחתה של המתלוננת, וטענה כי המתלוננת נעה לצאת לבנות, עבדה, ונעה ברכבו של נאשם 2.

כשנשאלה באשר לבריאותה של המתלוננת, השיבה כי נאשם 1 וסבתה סיפרו לה כי למATALוננת יש סרטן ברכם (ע' 144).

היא הוסיפה כי המתלוננת נוהגת להתעצבן ולהקוט את עצמה, כי במהלך החג, לא אמרה לה המתלוננת דבר בנושא (ע' 145), וכי היא כועסת על אחותה, על שעזבה חיים טובים (ע' 148).

לא נתתי אמון גם בעודה זו. נאשם 2 הרג את אימה כשהיא הייתה בת 8. תשובה כי סלחה לו על כך, שכן "למה לא?" (ע' 144 ש' 7) וכי הדבר היה מזמן, אינה מהימנה בעיני, ואני מאמינה לה כי היא מתיחסת להרגת אימה בידי הנאשם באלימות ראש שכזו, ותוהה מדוע לא לסלוח לו.

אני רואה משמעות לכך שהמתלוננת לא שיתפה את אחותה באירוע, נוכח תאור וחסינן על ידי עדה זו עצמה.

יתריה מכך, בחקירה הנגידית התבקר כי לעודה אין קשר עם אחותה מיום המעצר, וכי שמעה פרטים אודוט עדות אחותה בבית המשפט, ובכלל זה את העובדה שהמתלוננת אמרה שאינה זוכרת מה קרה באירוע (ע' 147). פרט זה מעלה חשש ממשי לשיבוש ותיאום עדות העודה, ומכלול דבריה התרשם כי הגיעו במטרה להכפייש את אחותה ולתמוך בנאשימים, ללא קשר לארועים כפי שהתרחשו, להם לא הייתה עדה.

44. אחותה של המתלוננת, מ' ע', מסר בהודעתו מיום 23.10.2013, כי ביום האירוע כשחזרה המתלוננת אל הבית נאשם 1 שאל אותה ואת הסבתא היכן היו עד שעה מאוחרת ומדוע לא התקשרו לעדכן, וכי

המתלוננת בתגובה הינה לטעוק. הנאשם הורה לה להכנס הבית כדי שהשכנים לא ישמעו את הצחוקות. גם בבית המשפט אישר כי הארווע החל בחוץ, וכי המתלוננת נכנסה פנימה שכן הנאשם 1 לא רצה שאנשים ישמעו את צעקו (עמ' 168), זאת בניגוד לעדות הנאשם לפניו.

כאשר העד עומת עם הסטירה בין עדותו לעדות הנאשם 1, תרצה זאת בכך שלנאשם יש בעיות זכרון, טענה שלא נתענה אף על ידי הנאשם עצמו.

במשטרה מסר כי נאשם 2 שאל לפשר הצחוקות, והמתלוננת השיבה כי זה לא עניינו. או אז אמר לה נאשם 2 להיות בשקט ו- "טיסתמי את הפה", העד ציין כי המתלוננת "נלחצה" והחלה שוב לצעוק ומשכה בשערותיה, נאשם 2 אמר לה شتירגע ושתכנס לחדרה.

בבית המשפט חזר על דברים אלו וטען כי המתלוננת לא הוכתה (עמ' 160, 168). עם זאת, **דו השיח בין המתלוננת לנאשם 2, ודבוריו של נאשם 2 למATALONNET ANIM UOLIM בקנה אחד עם גרסת הנאים באשר לארועם.**

העד ציין כי הנאשם 1 דאג למATALONNET YOTER מאשר לבני המשפחה האחרים. הוא אמן כינה את המתלוננת "שקרנית", אולם כשנשאל מדוע, השיב כי אין לה רחמים בלב וכי עצבה את ילדיה אצל הסבתא (ת/41).

כן אישר כי למATALONNET יש סיבה להילחץ ולפחד מנאשם 2 (עמ' 171).

שנשאל למניע המתלוננת להעליל על הנאים, קשור זאת לכאב בגין גירושה, וטען בניגוד לגרסת הנאים, כי הנאים היו נגד הגירושין (עמ' 162).

העד ציין כי המתלוננת אמרה לו כי היא מעוניינת לנქום בנאשם 2 (עמ' 163), וכן ציין כי ביום הארווע, מכשיר הטלפון שלו היה ברשותה. בעניין זה הוגש לבית המשפט מסמך מחברת אורנג', אשר סומן נ/9, המציין כי בוצעו שיחות מהטלפון של המתלוננת בין התאריכים 13.10.14-19.10.14. עם זאת המסמך אינו מפרט באילו מהמועדים בוצעו השיחות, ההגנה לא הגישה את פול השיחות, ולא חקרה את המתלוננת על כך. לפיכך אפשר שהשיחות בוצעו ב-13.10.14 לפני הארווע נשוא כתוב האישום. יזכור בהקשר זה כי לטענת ההגנה משוחרו הסבטה והמתלוננת בשעה מאוחרת, ציינו כי למATALONNET לא נותרו שיחות בטוקמן שלה, ומכאן שלא יכולה הייתה כלל לחתוך לאחר הארווע, ולהודיע על שהיה.

בחקירה נגדית ציין העד כי נאשם 1 גידל אותוocab (עמ' 165), כי הוא מתגורר בבית הסב (עמ' 159), וכי הוא עובד עם א, דוד אחר, בעסקי הבניין.

מן האמור עולה כי העד סתר את גרסאות הנאים בסוגיות מהותיות המפורטות לעיל. כן סתר את גרסת המתלוננת - הן באשר לארוע המתואר, הן באשר לאפשרותה לצאת מהבית בכלל ולעבד בפרט (עמ' 163), ואף העד כי המתלוננת אמרה לו שהוא חולה, וכי רצתה עבר להתאבד (עמ' 168).

התרשתי כי מדובר במי שבא להגן על סבו, מיטיבו, ועל דודו. מדובר למי שהמשטרה ניסתה לאותו מספר פעמים בטרם נגבהה הودעתו (ת/4), גרסאותיו - במשטרה ובביתה המשפט לא עלו כאמור בקנה אחד עם גרסאות מי המעורבים באירוע, ולפיכך איני נותנת אמון בדבריו באשר לתאזר האירוע.

45. **כעדת הגנה נוספת גב' שג**, חברותה של המתלוננת. אף היא קרובות משפחה של הנאים והמתלוננת, ומכאן שאף עדה זו אינה ניטרלית.

היא העידה כי השתיים נהגו לצאת ולשחות קפה מקומות שונים (ע' 152).

באשר לאירוע הנדון העידה כי המתלוננת הגיעה לביתה לאחר החג ואמרה לה כי היא מחפשת דירה, רוצה להתגרש מבعلاה, וביקשה לשון אצלם למשך יומיים, כשהיא מתמקדת בבעוותיה עם בעלה, וברצונו לגרש אותה (ע' 151). כן העידה כי המתלוננת אמרה לה שהיא חולוה בסרטן (ע' 152).

כאשר נשאלת כמה זמן היא מכירה את המתלוננת - מתלוננת אשר טועה כי היא קרובות משפחתה (ע' 154), השיבה כי הן מכירות חדשניים וחצי. כשנשאלת אם הקשר ביןן נתקל לפני חדשניים או שנתיים - השיבה כי אינה זוכרת (ע' 154).

העדה העידה כי המתלוננת שהטהה בביתה 4 ימים, ובסיום פונתה למשטרה. **לא נתמי אמון בתשובות העדה כי אינה יודעת מדוע פנתה המתלוננת למשטרה, וכי אינה יודעת מדוע ביקשה המתלוננת לנור בيتها.** נסיען החיים וההגion תלמידים כי כאשר קרובות משפחה, או חברה, או ל-3 ילדים, מגיעה לבית קרובותה וمبוקשת להתגורר אצלה, היא מספרת מדוע עזבה לפטע את שלושת ילדיה ועברה להתגורר במקום אחר, ומודיע בסיום השהייה בת ארבעת הימים בيتها, פנתה למשטרה. ת' 36, המתעד את **סירוב העדה לשוחח עם המשטרה** אינו מתישב עם חוסר ידיעה אודות נסיבות הפניה למשטרה, ותשובה כי הדבר הינו עניינה של המתלוננת מלמדת על רצון להסתיר את שידעה. אף שהעדה טוענה כי אינה מפחדת, היא אישרה כי היא מתגוררת לא רחוק מבית הנאים, **וזדרה כי אינה רוצה לפגוע בשמה הטוב** שכן כולם מתגוררים בישוב קטן אינם מתישבים אף הם עם חוסר ידיעה. בגרסת העדה כי המתלוננת רצתה לשכור דירה עקב גירושה אין כדי לחתם הסבר לתהיה מדוע עזבה את בית סבה, שכן לא גרה בבית בעלה באותה עת. גרסתה כי המתלוננת רצתה לשכור דירה עם ילדיה אינה מתישבת עם התוצאה הנוכחית, לפיה המתלוננת מתגוררת עד היום במקלט - ללא ילדיה.

ኖוכח דברים אלו התרשתי כי גם עדה זו לא העידה עדותאמת, וכי העידה מתוך מטרה לסייע לנאים, גם במחיר עיות האמת.

סיכום ומסקנות

הערכת עדותה של המתלוננת

סיפור חייה של המתלוננת מורכב ועצוב. אין חולק כי לנאש 2 השפעה משמעותית על מרכיבות חייה, והתרשםתי כי כמצופה, המתלוננת לא סלחה לו על הריגת אמה. **עיקר טענת ההגנה בהקשר זה** הינה כתיחסות הנוקם של המתלוננת כלפי נאש 2 הן שמניעות אותה, והוא אף מייחס חלק מהאחריות למות אמה לנאש 1. אכן, יש רמזים בדבריה לכך שגם סבה היה מעורב בנטילת הכספיים מאמה, וזאת שהוביל לשיטת המתלוננת לבסוף לרצח אימה. עם זאת, אין לי ספק כי עיקר התיחסות של המתלוננת כלפי סבה הן של חום ואהבה, והוא מוקירה לו תודה על גידולה לאחר מות אימה. כל אימת שנשאה על עצותה לה, השיבה בחומר, הרחיבתה באשר למעשי הטוביים כלפי, ולעתים אף דמעה. לא מצאת ממש בטענה כי פעלתה על מנת להפليل את סבה האוב.

לא ניתן להטעיל ממורכבות מערכת היחסים, ומהעובדה כי ללא ספק יש למתלוננת מנייע לנוקם בנאש 2. לפיכך, על בית המשפט להזהיר עצמו אזהרה יתרה בבחינת גרסת המתלוננת, ולבוחן את עדותה באופן מעמיק, על פירוכותיה.

המתלוננת ביצעה להתחמק ממתן העדות בבית המשפט - תחילה הוצאה נגדה צו הבאה, וגם בהמשך ברוי היה כי לא התייצהה בבית המשפט מתוך רצון להuide אלא מחוסר ברירה. יוזכר כי כאשר התבקש להחזיר את העדה לדוכן העדים לאחר מציאת החקלה, העדיפה המאשימה לוותר על הגשת הראייה, על מנת שלא להביא לעדותה החזרת של המתלוננת, וכן משומם שב"כ הנאשמים עמדו על כך - כך נעשה, כאשר באולם בית המשפט נכח גם מלאוה של המתלוננת מטעם המקלט בו היא נמצאת.

עדותה בפניי הייתה לקונית, עצורה, ומקוטעת. **התרשמתי כי גרסאותיה במשטרה, ובראשן התשאול המוקלט, ת/22, הן גרסאות האמת.** נסיבות התשאול, הסירוב למסור תלונה רשמית (ר' עדויות החוקרת אודיה והחוקרת פולדמן, ומצר השוטר חלה), התאור החופשי ולא מסודר של האירועים, ההסביר שנייתן בדבר כבישת התלונה, כל אלו תומכים במסקנה זו.

המתלוננת לא העזימה את המעשים להם טענה. היא פרטה עובדתית תקיפה בארוע אחד בלבד, ופרטה את השתלשות אותו ארוע באופן מהימן. יתרה מכך, היא סרבה לפרט ארועים נוספים (נשאלת לגבי הסב והשיבת כי אינה רוצה להتلון נגדו, ת/33), ובחינה בין מעשי הנאשמים למעשי אחרים אשר איימו עליה או תקפו אותה (בעל, והדוד אמר).מעט סימן החבלה הקטן באצבע רגלה, לא טענה לחבלות שנוטרו על גופה מהמעשה האלים.

התשאול המוקלט (ת/22) הינו ראייה אוטנטית, שכן נעשה ללא ידיעת המתלוננת. התבוננות בתשאול מגלה מתלוננת המשלימה עם גורלה - היא מתארת את האירועים בצורה ברורה ורהורת, מאופקת, לא היסטרית, היא דזמתה משלך גדול מהחקירה אך מנסה להסתיר זאת. היא מתמקדת ברצונה לעזוב את בית הסבים ולמצוא מקום להתגורר בו בשלווה עם ילדיה, ושבה ומצינית כי יהרגו גם אותה בסוף, והדבר יציג כהתאבדות או כתאונת. המתלוננת מבינה בתשאול בין האירועים השונים - בכל אחד מהם מצינית במדוקן מי בין המשפחה שפועל נגדה או איים עליה, ואני מפלילה דוקא את נאש 2 או 1.

בחקירתה הנוספת במשטרה חזרה כמעט מילא במילה גרסה בתשואל בדבר הדברים שאמרו לה הנאים בעת האروع, ועל מעשיהם.

אף ההקלטה שבוצעה בחודש יוני, לפני החקירה נושא כתוב האישום, מלמדת על מרכיבות מצבה של המתלוונת, המתחבta בין היתר בכך ש愧 לאחר שפקיד התנה הציע לה להיכנס לתוכנית להגנת עדים והצעות נוספות, היא צינה כי ברצונה לחזור לביתה (ע' 19 ל/ת42). בהקלטה ניכר כי המתלוונת מודעת למצבה, לסכנה בה היא נמצא, ומשלימה עימה ללא צעקות ובכי.

47. **בחנותי היבט את הסתיירות הקיימות בדברי המתלוונת.** כאמור, היא אמונה השיבה בחוויה לשאלת מנוחה אם נגעלה בחדר, אולי בדבריה קודם לכן צינה כי הנאים סגורו את הדלת ולא טענה כי נעלאו אותה, אף לאחר מכן תיקנה והסבירה כי הדלת הייתה סגורה ולא נעולת, והדגימה זאת. כן מצאתי אי דיויקים בשאלת אם ניסתה להתאבד בעבר, באילו מקומות עבודה בדיק עבדה, ובתוארים על מצבה הכלכלי הסבור.

לא מצאתי כי סתיירות אלו יורדות לשורש העניין וכי יש בהן כדי לפגום במהימנות הגרסה במשטרה (ויר' בענין זה את ע"פ 511/11 - סאלח מריסאת ואח' נ' מדינת ישראל, תק-על 2012(1), פסקה 22).

בבית המשפט ככל העידה המתלוונת באופן מאופק וכואב, מבלי להישיר מבט, וניכר היה בבירור כי היא חששת מפני הנאים. הדבר בא לידי ביטוי גם בכך שניסתה להטיל את האחריות על עצם התלונה על הרוחה, על מנת להסיר מעצמה את נטל ה"אשמה" בגין כך שהتلונה, לפחות לתפיסת הנאים ובני המשפחה.

המתלוונת הרבה לשחוק במהלך עדותה, לטעון כי אינה זוכרת, ולהשתהות בטרם השיבה. תשובהיה היו לקוביות, ולרוב התמצאו ב"כן" ו"לא", ככל למעט כאשר אפשרו השאלות להיטיב עם הנאים - אז פירטה בחקירה נגידית פרטיהם אוטם סרבה לאשר בחקירה ראשית, והרchieva לגבי המעשים הטובים שעשו למעןה (ע' 53 לעומת ע' 56 כדוגמה).

התרשמתי כי אין מדובר למי שרוצה להעליל על הנאים, אחרת הייתה דבקה בגרסאות שמשטרה במשטרה גם בבית המשפט, ומכוונת אצבע מאשימה לפניים, שהרי לכוארה מתממש CUT אשר שביבקה - הנאים עצורים, ומוציאים בסיכון להיאסר לתקופה ארוכה.

הטענה כי המתלוונת בחרה להتلונן כנגד הנאים במועד בו התלוננה שכן באותה תקופה התגירהה מבעלה אינה מחברת באופן הגיוני את הדברים, ובענין זה הדעת נותנת כי היה על המתלוונת להכיר תודה למי שלכוארה תמרק בה בתהילך זה, כאשר נאשם 1 אפשר לה להתגורר בביטו, ואילו נאשם 2 סייע לה בענייניה הכספיים, ולא להtelonן נגד דוקא זאת. יזכיר, כי נאשם 2 התגורר בסמוך למחלונת תקופה ארוכה, ولو רצתה לנוקם בו, הייתה יכולה לעשות כן בסמור לשחרורו.

חרף עדויות עדי ההגנה, התרשםתי כי המתלוננת חיה בבית סבה וסבתה, כאשר הסב וగברי המשפחה האחרים מנסים לשלוט על התנהגותה ואורחות חייה - הם מעורבים בשאלת האם יצא לעבוד, האם תתרנש, והין תגור, באופן מגביל, המקשה עליה למשש את רצונותיה.

יציינן כי אף הופיע בין לבושה המסורתית והצנوع של המתלוננת בעת שקיימה המשטרה את השיחה המצלמת בנסיבות נאשם 1 בחודש אוגוסט, לבין האופן בו הייתה לבושה במקלט ובעדותה בשני המועדים פנוי - מלמד כיצד נדרשה המתלוננת להתנהג במחיצת בני משפחתה.

עדי ההגנה אמנים הכחישו זאת ברובם, אולם מעדיפה אני את עדות המתלוננת ומסמכיו הרווחה - מהמסמכים בהם נכתב כי בני משפחחת המתלוננת הבטיחו כי יקבלו כל החלטה שתתקבל באשר לגורושה, וכי לא יתרבו בחיה, עולה כי קודם לכן פעלו בני המשפחה באופן אחר, אחרת לא היה צורך לקיים עימם שיחה בנושא.

אף מעדיות עדי ההגנה - מחמוד וערר ניכרו הדברים.

גם כאשר חזרה המתלוננת לדוכן העדים לאחר עדות ההזמה, התרשםתי כי חרף העובדה שעדותה ניתנה בבקשתה בדلتאים סגורות, ללא נוכחות בני המשפחה אשר נכחו במהלך שמייעת העדויות האחרות במשפט, היא לא העידה באופן חופשי, והחשש היה ניכר על פניה. העודה העידה באופן מסוויג, מתוך רצון רצון ברור שלא להפליל את הנאשמים, וחוסר רצונה להשיב אף על השאלה מדוע שתהה במקלט בחודש יוני, ה比亚 לכך שהמאשימה הפסיקה את חקירתה לאחר שאלות ספורות (ע' 214). לו אכן הייתה המתלוננת נמצאת במקלט באותו מועד בשל התנהלות משפחתו של בעלה כלפיה, הייתה מעידה על כך באופן חופשי, שכן אז לא הייתה לה סיבה לחושש ממתן עדות שכזו אל מול הנאשמים. יוטעם, כי לו הייתה המתלוננת מגיעה למקלט בחודש יוני משום שהורי בעלה ביקשו לנשלה מביתה, יכולת היה להתגורר בבית סבה האוהב, ולא היה עליה לברוח למקלט.

הוא הדיון גם באשר להימצאה כיום במקלט. הטענה כי המתלוננת נזקקה לאליibi להחליטה לעזוב את הבית (ע' 223), אין בה כדי להסביר מדוע בפועל לא עזבה המתלוננת לבית משלה, והיא נמצאת עד היום במקלט לנשים מוכות, כשהיא מופרדת מילדיה. אין מדובר למי שפתחה דף חדש בחיה והחלטה לחיות הרחק משפחתה, אלא למי שמתנהלת עד רגעים אלו ממש כמו שחיה בסכנה, ומוואורת לשם כך על מגורים עם היקרים לה מכל - ילדיה.

המתלוננת נידבה בעדותה זו מיזמתה פרטיהם המציגים את נאשם 2 באור חיובי, התנהלות שאינה עולה בקנה אחד עם מי שחפץ להכפייש את הנאשם ולהפלילו. אך בכל הנוגע לארוע נשוא כתוב האישום - סרבה למעשה להעיד, ונמנעה כך מהफלהת הנאשמים (ע' 216).

התרשםתי כי לפני מתלוננת החוששת באופן ממש מפני הנאשמים, מאוימת על ידיהם, וחיה כאשה נרדפת, מנודה, ובודדה. אף כי הוצע לה לשאות במקלט היא עמדה על כך שבסתו של דבר תימצא על ידי משפחתה, וסרבה הן בחודש יוני והן בחודש אוקטובר, בהתרחש האירוע נשוא כתוב האישום, להתלוון במשטרת,

עד ששוכנעה לعشות כן.

48. **לא נשמעה בפנוי מחלוקת באשר לקביעות המתלוננת אשר הוגשו במסגרת ס' 10 (א) לפיקודת הריאות. מסירtan הוכחה בבית המשפט, ומהנימוקים המפורטים לעיל בהערכת עדותה של המתלוננת אני מעדיפה אותן על פני עדותה בפנוי.**

49. **מנגד, לא נתתי אמון בגרסאות הנאים**, אשר סתרו את הודהותיהם במשטרה, סתרו אחד את השני ואת עדי ההגנה בסוגיות מהותיות, וניסו לישב בדיותיהם סתרות ופערים שהתגלעו ביניהם במשטרה. כך באשר לשאלת אם נאשם 2 הגיע למතלוננת כוס מים בעת האירוע, בשאלת אם פנה אליה ומה אמר לה, אם מנע ממנה פיזית יצאת מהחדר, ועוד. גרסאותיהם בנושאים אלה היו כבשות וחשודות בתיאום, ולא מצאתי את הסביריהם באשר להתפתחות גרסתם מנicha את הדעת.

לא נתתי אמון בתאזר לפיו נאשם 2 ירד מביתו בשעת לילה מאוחרת, ראה את המתלוננת מתפרצת, אולם לא שאל מה קרה, נתן לה כוס מים ועלה לבתו. כן איני מאמין כי זו הייתה כך הדבר, היה הנאשם משמש בהודעתו במשטרה פרט ממשועוט זיה, המתאר לשיטתו למעשה את כל מעשיו באירוע.

פרטים אחרים לגבים העיד נאשם 2, בניסיון לציר עצמו כדמות מיטיבה עבור המתלוננת, נסתורו על ידי מפקד התחנה ועל ידי רכז המודיעין, על ידי עד ההגנה מחמוד ועל ידי נאשם 1.

50. **באשר למועד האירוע המדוייק**, העידו הנאים והמתלוננת כי האירוע התרחש במועדים שונים (ת/16 ע' 1, ת' 17 ע' 2, ות' 1 ע' 1). אין חולק כי הן המתלוננת והן הנאים מסכימים כי האירוע התרחש, בסמוך לפני החג.

באשר למקום האירוע, הרי שמהעדויות עולה כי המתלוננת אינה מתגוררת בחדר המיועד לשינה. מעדות נאשם 1 עולה כי האירוע התרחש הן בסלון והן בחדרה של המתלוננת, ולא מצאתי כי קיימת סתירה בדברי המתלוננת, אשר התייחסה הן להתרחשויות בסלון והן להתרחשויות בחדרה. התרשםתי כי מדובר במיקומים סמוכים, וכי חלק מהאירוע התרחש בשני המיקומות.

51. **בחומר הראיות מצוים חיזוקים מרובים לגרסת המתלוננת במשטרה**, ובכלל זה מסמכים מחלוקת הרוחה, סירובה מנגד של המחלוקת לשתף פעולה בחקירה, וחישע העדים מבני המשפחה, אשר הובילו כאשר לא ידעו כי הם מתוודים (החברה ש בת/36, נ' במצקרים שונים). גם אי הגעת המתלוננת אל המשטרה חרף הנסיבות השוטריים, אופן עדותה בפני, והסימן האדום ברגלה משמשים כחיזוק, כמו גם שקרי הנאים וחלקים שונים בעדויות עדי ההגנה.

מכלול חיזוקים זה נושא משקל רב.

.52. **עדויות עדி ההגנה ועדות מנהלת מחלקת הרווחה היו ככלל מגמתיות וסותרות, ונשאו חששכבד לתיאום.** כמוポート לעיל, לא נתתי אמון בגרסאות עדים אלו, אשר ככלל אינם עדים אובייקטיביים אלא בני משפחתם של הנאשימים והמתלוננת, ואשר התרשםתי כי הם חוששים מפני הנאשימים.

כך גם התרשםתי מעדרויות אחיה ואחותה של המתלוננת, אשר טענו בפניי כי סלחו לנאמם 2 על מעשיהם, ונראה כי עדויות אלו אין משקפות את האמת.

.53. **معدויות העו"סים** בפניי עלה כי הם מתעדים באופן שוטף את המידע הנוגע למטופלים. **לא מצאת ברמז בתרומות הרווחה לכך שהם אינם מאמנים למתלוננת או אינם מתיחסים לדבריה ברצינות. נהפוך הוא.** משומך כי אני מאמינה כי מודיע כה משמעותי לפיו המתלוננת משקרת תדיות, ואני אמינה, נשפט מהתעוד שערכו. התרשםתי כי עובדי הרווחה האמינו למתלוננת לאורך כל הדרך, סברו כי היא בסכנה, פעלו יחד עם המשטרה, ואף חשו מטוסכים מכך שהיא אינה מבינה את עצמת הסכנה וחזרת לביתה. העו"סים חשו להיעד בפניי הנאשימים, והתרומות זו הייתה גם מנת חלקם של השוטרים (עדות החוקרת פלדמן, החוקרת כהן ומפקד התחנה), וכן עולה בבירור מ-30/01-בז צינה מנהלת הרווחה בפניי המנהלת שלה, כי מדובר במשפחה "אלימה ומסוכנת", ובשל כך ביקשה כי הטיפול בתיק יועבר לשכת רווהacha אחרת.

.54. **מצאת כי המתלוננת ניסתה לנוהג באופן עצמאי ולגדל את ילדיה כראות עיניה, ואולם בני משפחתה התקשו להשלים עם הדבר, ולכן איימו עליה ותקפו אותה, כפי שנעשה באירוע נשוא כתוב האישום.**

כמתואר, המתלוננת הבחינה בין הפוגעים בה ומאיימים עליה באירועים שונים, והתרשםתי כי מדובר במי שהיתה מאוימת ונש��פה לה סכנה מצד בני משפחה שונים בתקופות שונות, כאשר המתלוננת דיבקה באשר לזהות המאיים או התוקף, ולא עירבה ביניהם.

.55. באשר לטענות בדבר **מחגלי חקירה**, הרי שיש לבחון הן את קיומם של המחדלים והן האם בעיטיהם קופча הגנת הנאשימים. עצם קיומו של מחגלי חקירות אינו מבסס כשלעצמם ספק סביר, וניתן לרפא מחגלי חקירה מסוימים באמצעות זימון לעדות מטעם ההגנה.

המתלוננת צינה מספר פעמים כי בטה היה עדה לאירוע, ויש אכן להציגו כי לא נעשו ניסיונות של ממש לגבות את עדות הבת.

יתכן כי היה מקום לחקור את הבת ועדים אחרים במשטרה. ואולם הגנה לא ביקשה לזמן בית המשפט. לפיכך, המסקנה הינה כי לא היה בעדויות אלו כדי לסייע להגנה, שכן חזקה כי אחרת הייתה מבקשת לעשות כן ר' לענן זה את ע"פ 9107/09, מור נ' מדינת ישראל, בו נקבע כי הימנעות מהזמן לעדות עד הגנה הרלוונטי יוצרת הנחה כי דבריו היו פועלם לחיזוק גרסת המאשימה, ואת ע"פ (מחוזי מרכז) 3076-01-09,

א' ח', פסקה 8ה').

הוא הדין גם בא הBAT הסבטה למתן עדות, כאשר אין חולק כי נכח בארוע. בדיון מיום 11.6.14 נאמר על ידי ב"כ הנאים כי גב' חלים עדים לא יכול היה להתייצב לדין, ותיעד בדיון של אחריו, אף בתאריך 29.6.14 הצהיר כי היא סובלת מסחרחות קשה ואי-יציבות בהליכה, והוגש סיכום מידע רפואי לגבייה. לא מצאתי דבר במסמך המונע מהעדה להעיד.

נוכח דברים אלו לא מצאתי כי בנסיבות תיק זה יש במשקלם של מחדלי החקירה כדי להשפיע על תוצאת ההליך ולעורר ספק.

.56 הגנה לא טענה, ובדין, **באשר ליסודות העברות בהם מואשמים הנאים. ברוי כי משניתן אמון** בגרסת המתלוננת במשטרה, עברו הנאים עברות של תקיפה בצוותא ושל איומים, בתקופם את המתלוננת כמתואר לעיל, ובאיומים עלייה באומרים לה "תמותי תמותי" תוך כדי מעשה התקיפה, אימרהה שאין ספק כי יש בה כדי לאיים בפגיעה בגופה של המתלוננת.

.57 **ኖוכח מרכיבות הנסיבות הזרהתי עצמי בטרם הכרעה, ובחנותי בחון וחזור את הריאות.** יצאתי מנקודת המוצא כי המתלוננת אכן נוטרת טינה לנאים 2, וכי קיים אצלם אינטרס להעליל עליו. יחד עם זאת, לאחר שבחנתי היטב את הריאות, אין ספק בלבי כי דברי המתלוננת במשטרה אמתם. נוכח המפורט לעיל, הגיעו למסקנה כי יש לבקר את הודעות המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט ועל פני עדויות ההגנה, ולפיכך אני מרשים את הנאים במינוים להם בכתב האישום.

ניתנה היום בתאריך 19 בנובמבר 2014